Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Tro, et blivende Princip.

(Fra „the Millennial Star.")

„Saa bliver da Tro, Haab og Kjærlighed disse tre; men størst iblandt dem er Kjærligheden." Paulus.

Den Grundsætning, som Apostelen fremsætter i det anførte Skriftsted, udgjør hvad man i Almindelighed kalder Christendommens tre Hoved-Dyder. Længere frem i sit Brev havde han henviist til forskjellige aandelige Gaver, som Herren tildeelte sit Folk, de Hellige, for at styrke dem og fuldkommengjøre dem i deres Stilling og Virkekreds, ligesom deres Fader i Himmelen var fuldkommen i sin. Han havde paaviist, at de aandelige Gaver og Velsignelser, som han hentydede til, vare uundgaaeligt nødvendige for de Helliges Fuldkommengjørelse, og at det ikke var den guddommelige Givers Hensigt, at de skulde „afskaffes" i hans Kirke og Rige iblandt hans Folk, forend „det Fuldkomne kommer," eller med andre Ord, anvendte af den samme Skribent i hans Brev til Menigheden i Ephesus, indtil „Alle naae til Eenhed i Troen, og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes voxne Alder." Han viser os, at disse midlertidige Gaver, endskjøndt nødvendige under Opbyggelsen af Kirken, ville blive aldeles overflødige, naar Bygningen er færdig eller fuldkommen. For Nærværende „forstaae" endog de Hellige kun „stykkeviis," og følgelig kunne de kun „prophetere stykkeviis." Paulus siger: „Thi nu see vi ved et Speil, i en mørk Tale, men da skulle vi see Ansigt til Ansigt. Nu kjender jeg stykkeviis; men da skal jeg erkjende, ligesom jeg og er erkjendt."

Efterat have underrettet os om, at disse Ting, der kun midlertidigt udfordres til de Helliges Opbyggelse og Fuldkommengjørelse, ville ophøre, naar Hensigten, hvori de gaves, er opnaaet, fremsætter Apostelen de Grundsætninger, som ikke skulle ophøre, men vedblive at staae i Kraft, fordi de ere nødvendige for Fremadskriden i en anden og høiere Virkekreds i Tilværelsen. Disse Grundsætninger ere Tro, Haab og Kjærlighed. „Saa bliver da Tro, Haab og Kjærlighed, disse tre; men størst iblandt dem er Kjærligheden."

Tro er altsaa et blivende Princip. Den er en nødvendig og uundværlig Grundsætning i den sande Religion, og vil ikke, og kan ikke tilintetgjøres. Den er evig i sin Natur; den er en aldrig visnende Blomst, en altid straalende Juveel, en Kilde af reent og levende Vand, hvis Strøm aldrig udtørres!

Det er en almindelig antagen Idee, at Tro er en Grundsætning, som tilsidst vil ophøre at existere, da den saa at sige aldeles vil blive opslugt af Kundskaben. Denne Anskuelse om Sagen kan siges at være enten sand eller falsk, alt efter Udstrækningen af Meningen, som man forbinder med Udtrykket. Naar man betragter Tro og Kundskab i deres gjensidige Forhold til hinanden, og deres nøie Forbindelse med Hensyn til en vis Gjenstand, maa Kundskab naturligviis ansees som Troens endelige Maal. Men endskjøndt Troen paa en vis Kjendsgjerning paa en Maade bliver opslugt af Kundskaben om denne Kjendsgjerning, ophører dog ikke Troesprincipet med sin Virksomhed. En Mand ophører i Virkeligheden ikke (om han end indbilder sig det) at troe paa en Sandhed, naar han erholder Kundskab om den. Hans Kundskab om en Sandhed formindsker ikke hans Tro paa den. Hans Kundskab derimod omfatter, indeholder, indeslutter, indhyller eller omgiver hans Tro. Han har ligesaa megen Tro som før; thi Troen, som en Grundsætning, bliver ikke tilintetgjort eller ødelagt; men han har tillige Kundskab, hvilket er større. Selv om man kunde sige, at Kundskaben om en vis Kjendsgjerning tilintetgjør, ligesaa vel som overgaaer, al tidligere Tro paa den Kjendsgjerning, saa følger ikke deraf, at Troen, som en Grundsætning betragtet, er udslettet eller tilintetgjort. Gjenstandene for Troen kunne forandres, eller en Overgang fra Tro paa til Kundskab om de forskjellige Gjenstande kan finde Sted paa forskjellige Maader; men det følger ikke deraf, fordi en Mand opnaaer en vis Grad af Kundskab eller endog en fuldkommen Kundskab om en Ting (hvilket i saadant Tilfælde ikke overgaaer hans Tro), at han aldrig vilde troe noget Andet. Selv den stykkevise Kundskab, som saa at sige behersker Troen, vil tilsidst blive fuldkommen, og paa en Maade opslugt af en større og fuldkomnere Kundskab, og saaledes vil baade hans Tro og hans Kundskab vige og give Plads for hvad der kommer efter.

Troen er altsaa, som tidligere bemærket, et evigt Princip i sig selv, og vil aldrig ophøre at virke.

Det vilde stride imod Naturens eller Guds Regjerings Orden, dersom Troen ikke skulde gaae forud for Kundskaben. Den Unge maa i lang Tid forlade sig paa Tro, forend den bliver opslugt af Kundskab. Han maa undervises, oplæres og opdrages gradviis, indtil han naaer det nødvendige Kundskabstrin, og efterat han har naaet den modne Manddomsalder, maa han — ligemeget hvor lærd han er, hvor grundigt bekjendt han end er i Videnskabens og Philosophiens Mysterier, hvor høit han kan svæve i Tankens Regioner, eller hvor dybt han kan trænge ind i Naturens Hemmeligheder — alligevel tage mange Ting for indrømmet blot paa Troen, og, ligesom Algebraisten, af det Bekjendte udfinde det Ubekjendte. Naar han har erhvervet en forstaaelig eller praktisk Kundskab om Noget, som han før blot fæstede Lid til, men som udfordrede Kundskab, saa oplyser den Troen, istedetfor at udslukke den, og bygger den op, som et Princip, istedetfor at tilintetgjøre den, og danner en Grundvold, ja selv en bredere Grundvold, hvorpaa han opfører en nye Troesbygning — danner et Udgangspunkt, hvorfra han begynder en ny Troes-Gjerning; og saaledes vedbliver han, indtil

den ligeledes ender med virkelig Kundskab. Paa denne Maade gaaer han frem igjennem Tid og Evighed, og tiltager bestandig i Kundskab, formedelst eller ved Troen.

Lader os nu gjøre en praktisk Anvendelse af de foregaaende Bemærkninger i individuelle Tilfælde. Kirken er dannet af Individer, og indbefatter nødvendigviis alle Slags Sind. Der findes imidlertid et Slags Sind, som kan charakteriseres ved en urolig og utæmmelig Higen efter at „vide Alt om enhver Ting med eet." Saadanne Personer føle en vis Grad af Bekymring og Utilfredshed over, at de ikke forstaae og vide alle Hemmeligheder i Guds Rige. Dersom en Lærdom bliver aabenbaret, som ikke er saa fuldstændigt forklaret, at den kan sees og forstaaes i alle dens Dele, hvad Fortiden, Nutiden og Fremtiden angaaer, saa føle de sig urolige, og blive næsten syge af Længsel efter at udgrunde alle „det uendelige Dybs Hemmeligheder."

Men hvilken forfærdelig Daarskab er ikke dette, mildest talt! Saadanne Personer glemme, at det „netop er ved Troen, de skulle leve." De glemme i deres Iver, at Alle for en stor Deel maae „vandre ved Troen, ikke ved Beskuelse." Troens Trin ere foreløbige Skridt til Kundskab. De føre til og ende i den. Dersom Troen er grundet paa Vidnesbyrd, saa vil dens Styrke staae i Forhold til Vidnesbyrdets Styrke, og derfor jo stærkere vor Tro er (overeensstemmende med Vidnesbyrdets Kraft og Tilstrækkelighed), desto nærmere komme vi til den rene og sikkre Kundskab.

I timelige Anliggender ere mange af vore Handlinger rene Troeshandlinger. Vi vandre ofte ved Troe, og leve ved Tro. Hvorfor skulde det da være anderledes i aandelige Ting? Landmanden saaer sin Sæd i Tro, idet han føler sig forvisset om, at Solen vil skinne og Regnen falde som hidindtil, og at Sæden vil spire og give tredive, tredsindstyve eller maaskee hundrede Fold. Om han ikke havde denne Tro, vilde han da saae Sæden? Visseligen ikke; thi Tvivl og Vantro har en kold og hæmmende Virkning paa Sindet og Følelserne, og er skikket til at svække og standse Sjælens Virksomhed. Han har saaet lignende Sæd paa den samme Ager tidligere og har faaet en overflødig Høst. Held og Erfaring har saaledes ikke alene styrket hans nuværende Tro, men givet ham et stort Vidnesbyrd og Opmuntring til at øve Tro for Fremtiden. Naar han saaer sin Sæd (der maaskee er en Deel af hans Arbeides tidligere Frugter), gjør han det fremdeles i Tro. Han veed ikke, om han faaer en god Høst næste Gang, men desuagtet troer han det. Hans Erfaring og Kundskab hører til Fortiden; hans Tro til Fremtiden; og — naar Fremtiden bliver Fortid, og hans Tro saa at sige bliver Kundskab, da maa han atter tage fat paa samme eller en lignende Maade, og saaledes vedblive at gaae frem fra Tro til Tro, fra Kundskab til Kundskab. Og som det er med timelige Ting, er det ogsaa med aandelige eller evige Ting; thi som det aandelige Liv kun er Livet i en høiere Virkekreds, saa er Evighed kun en uendelig Følgerække af Udviklinger og Omgange i de fremadstridende Fornuftvæseners Virkekreds.

Er altsaa ikke en stor Deel af den menneskelige Tilværelse dannet af Omvexlinger af Tro og Haab? Jo visseligen. Ere ikke mange af Livets Glæder og Fornøielser af den Beskaffenhed, at de ligesom nydes forud i Forventningen — ja undertiden blotte Drømmerier om hvad Fremtiden vil bringe? Jo sikkerligen. Hvor lidt vi i Virkeligheden vide i Sammenligning med hvad vi haabe og troe! Var ikke Troen til, som er en af Livets største Goder, vilde vor nuværende Tilværelse og Erfaringsskole blive kjedsommelig og værdløs,

og Udsigten til Fremtiden tom, mørk og glædesløs. Det er denne Grundsætning, som bringer Guds Folk, hvorsomhelst de boe, eller under hvilkesomhelst Omstændigheder de befinde sig, til at glæde sig i det guddommelige Forsyns Tilskikkelser. Endskjøndt de Hellige, som have gjort sig meest værdige til det Navn, de bære, maae gjennemgaae mange Prøver og Lidelser, og kjæmpe imod mange Ubehageligheder og Gjenvordigheder Dag efter Dag, eller endog Time efter Time, indsee de alligevel, at Guds Haand er udrakt over dem til deres Gavn, at Guds Aand er med dem for at velsigne og dygtiggjøre dem til at bære den Byrde, som er dem paalagt. Troen indeni dem styrker deres Aand, Nerver, Hjerte, opholder deres Mod, forjager Frygt, oplyser de mørkeste Scener, som de maaskee ville komme til at opleve, og udgyder en rigelig Strøm af Lys paa vor skumle Vei igjennem Livet. Omendskjøndt Sorgens Skyer kunne med ildevarslende Mørkhed hænge over deres Hoveder, endskjøndt Stormen kan rase, „Havet oprøres, og Bjergene bæve som Følge af dens Voldsomhed," som den kongelige Psalmist udtrykker det, kunne dog de sande Guds Hellige, hvis Tro er urokkelig og ægte, staae rolige og uforsagte midt i saadanne Optrin, og alligevel sætte deres Lid til Ham.

Saadan er den sande Troes Kraft og Triumph. Hvo vilde da ikke være i Besiddelse af den? Naar Prøver og Gjenvordigheder af forskjellige Slags og Grader lægge sig i en Helligs Vei, og han kan gaae dem imøde med Uforsagthed og Frygtløshed — med aabent Øie og et ikke bævende Hjerte, naar han byder den kommende Flod Trods, og kan tilbageslaae dens Forsøg paa at hindre hans Fremadskriden, og han i Israels Guds Navn kan sige: „Saa langt skal Du komme og ikke længere, og her skulle dine stolte Bølger sætte sig": da er det Troen viser sig i sin sande Beskaffenhed og virkelige Kraft. Lykkelig, ja tre Gange lykkelig, er i Sandhed den Mand, som har en saadan Tro, og hos hvem den er i en saa levende Virksomhed! Han er stærk og mægtig, og bliver ikke forknyt for nogensomhelst uventet Tildragelse. Lad komme, hvad der vil, saa er han færdig og beredt. Enhver Fare, som truer, er han udrustet til at møde. Ja, han „glæder sig endog i Gjenvordigheder;" thi de give ham Leilighed til at vise sit Mod og til at lægge sin Tro for Dagen. De opvække hans Aandsevner, sætte dem i activ Virksomhed og udfolder hans iboende, skjulte, aandelige Kræfter.

Tro er Kraft — levende og voxende Kraft, og Intet paa Jorden eller i Helvede kan modstaae dens Indflydelse. Vor Herre sagde til sine Disciple fordum: „Hvis I have Tro som et Senepskorn, da kunne I sige til dette Morbærtræ: Ryk Dig op med Rod, og plant Dig i Havet; og det skulde være Eder lydigt." Og atter: „Dersom I have Tro som et Senepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: Flyt Dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; og Eder skal Intet være umuligt." Ligesom et Senepskorn, der er lille i sig selv, vil voxe op og blive et stort Træ, naar det er plantet i frugtbar Jord, saaledes vil ogsaa den ægte og levende Tro voxe og udvikle sin hemmelige Kraft, dersom den dyrkes og næres, indtil dens Besidder er istand til endog at flytte et Bjerg eller et Morbærtræ ud i Havet, om det gjøres fornødent. „Større Gjerninger" end Christus selv gjorde paa Jorden, skulle hans Tjenere gjøre formedelst Troens Kraft. Alle Ting ere mulige for den, der troer. Af denne Aarsag siger John Wesley med Rette, idet han taler om, at den ægte, levende Troes Kraft kan udrette, hvad Verden eller Christenhedens svage, vantroe Bekjendere erklære for umuligt:

„Troen leer ad Umuligheder
Og raaber, at det skal blive gjort!"

Dersom Troen altsaa er af saadan særdeles Nytte og har saadan iboende Kraft, som vi her have beskrevet, hvilken tænkelig Grund kan man da stille imod dens Anvendelse i de evige Verdener? Kunne vi et Dieblik antage, at Mennesket, efter at det har afført sig det Forkrænkelige og gaaet til en høiere Virkekreds, ophører at troe, ophører at have Tro paa Gud sin Fader og paa den guddommelige og evige Sandheds Grundsætninger, som efterhaanden ville blive udfoldede for dets Forstand i Løbet af Evighedens Tidsaldere? Nei. Banlyst for evigt være den Tanke! Mennesket vil ikke faae alle Evighedens Hemmeligheder at vide i det samme han betræder sin tilkommende Tilværelses Dørtærskel. Han vil ikke med eet kunne komme i Besiddelse af den almægtige Guddoms uendelige Viisdom. Han vil ikke — kan ikke paa et Dieblik blive en alvidende, almægtig Gud, der kan begribe Uendelighed blot ved et Blik, og omfatte al den Kundskab og Intelligence, som findes i det uhyre Antal Verdener. Eftersom vi skride frem i Kundskab — eftersom vi nærme os Englenes og Guddommens store Viisdom, maae vi dog fremdeles øve Tro. Vore Skridt paa Fremadskridningens Bane ville bestaae i Overbeviisningens Skridt fremad — stadig Tiltagen af oplyst Tro; og ligesom Vidnesbyrd følger Vidnesbyrd i en hurtig Følgerække, afpassede i deres Natur og Kraft til vore oplivede og sig udvidende Fatteevner, saaledes vil Tro efter Tro blive styrket og voxe indtil den fuldkommes i Kundskab. Saaledes vil den ene Række af Sandheder følge den anden, og Kundskabsgrad efter Kundskabsgrad, indtil vi naae en Høide af Kundskab, som langt overgaaer vore nuværende Fatteevner. Men den vil kun opnaaes ved Udøvelsen af Tro; thi Tro er ligesaa nødvendig i Aandeverdenen, som den er i den naturlige Verden. Der, ligesom her, gaaer den forud for, leder til og tilsidst overgaaer til Kundskab, og paa samme Tid, som man kan sige, at Kundskab er Troens Høide- eller Culminationspunkt, har Kundskaben selv intet saadant. I Aandeverdenen skulle vi kjende de Ting, som vi nu kun troe, og saaledes kan man maaskee sige, at den Kundskab „opsluger" den Tro. Men hverken Troen eller Kundskaben ophører. Der er ingen Stillestaaen, intet Ophør paa aandeligt Liv. Liv er Tiltagen, ubegrændset Væxt. Evig Vedvaren er derfor evig Fremadskriden — ikke en evig Stillestaaen, som Nogle forestille sig. Aandeligt Liv er altid fremadrykkende, altid opadstræbende. Der er ingen Hindringer opkastede for Fremadskriden, ingen Grændser satte for Kundskab, endskjøndt den selv er Troens naturlige Grændse. Kundskab og Tro ville, betragtede som to særskilte Grundsætninger, bestandigt indtage deres sande, gjensidige Forhold til hinanden, ligesom et Himmellegeme og dets Drabanter, og vil saaledes vedblive bestandigt at bevæge sig i det aandelige Livs store Cirkel.

Ingen behøver derfor at blive modfalden eller forknyt, fordi han ikke i eet Dieblik eller paa eengang kan komme i Besiddelse af Kundskaben om alle de forskjellige Hemmeligheder om Guds Rige. Der er Overflødighed af Tid fra nu af til den anden Ende af Mellenniet, og efter dette vil en lang Evighed komme. Frelseren fortalte sine Disciple fordum, at hvad de ikke vidste dengang, skulde de faae at vide herefter. Og den samme Bemærkning vil være anvendelig paa os, om vi forblive trofaste til Enden af vor Løbebane. Vi maae være tilfredse med dette, thi det er Himmelens uforanderlige Forordning, at Troen skal være Kundskabens Forløber. Troen er en uundværlig Betingelse for

Saliggjørelse, thi med Hensyn hertil ere Himmelens Love — uigjenkaldeligere end Medernes og Persernes — uudsletteligt skrevne paa Aabenbaringens Blade.

„Saa bliver da Tro, Haab og Kjærlighed, disse tre; men størst iblandt dem er Kjærligheden." Naar vi altsaa til Slutning spørge: kunne de blive „afskaffede" eller ophøre at være til? Nei, aldrig, aldrig! De ville være til evindeligen, og kunne ikke svinde hen. De ville være urokkelige og varige som Guds Throne, hvorfra de udspringe. De ville dyrkes af Hellige, Engle og Guds Sønner i alle Verdener igjennem alle tilkommende Tider og Evigheder, saalænge Liv og Tanke og Væsen, eller med andre Ord: Udødelighed vedvarer

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1837. (Fortsat fra Pag. 238.)

Kjære Brødre! Oliver Cowdery har været i Overtrædelse; men da han nu er valgt til at være een af Præsidenterne eller Raadgiverne, haaber jeg, at han endnu vil ydmyge sig og forherlige sin Kaldelse; men skulde han ikke det, saa vil Kirken snart være nødt til at opløfte sine Hænder imod ham; beder derfor for ham.

David Whitmer, Leonard Rich og Andre have været i Overtrædelse; men vi haabe, at de maae være ydmyge, og inden lang Tid gjøre Kirken Fyldest, ellers kunne de ikke beholde deres Stilling; derfor sige vi Eder: vogter Eder for alle misfornøiede Personer; thi de komme ikke for at opbygge, men for at nedbryde og adsprede. Om endog vi eller en Engel fra Himmelen prædiker et andet Evangelium, eller indfører en anden Tingenes Orden, end hvad I have annammet, og ere bemyndigede til at annamme fra det øverste Præsidentskab, lad ham være forbandet.

Maa Gud den Almægtige velsigne Eder alle, og bevare Eder til vor Herres og Frelsers Jesu Christi Komme og Rige.

Eders i den nye Pagts Baand

Joseph Smith, jun.

Jeg modtog følgende:

„Aabenbaring, given i Kirtland, Ohio, den 4de September 1837, kundgjørende John Whitmers og William W. Phelps's Overtrædelse.

Sandelig, saa siger Herren til Dig, min Tjener Joseph: Min Tjener John Whitmer og William W. Phelps have gjort de Ting, som ikke ere behagelige for mit Aasyn; derfor skulle de, hvis de ikke omvende sig, blive flyttede ud af deres Pladser. Amen."

Den 9de September. Kirtlands Høiraad unddrog Fællesskabets Haand fra Uriah og Lydia Ann Hawkins for ulovligt Giftermaal, Bedrageri og uchristelig Opførsel.

Kirtlands Høiraad mødte i Herrens Huus, og organiseredes ved at udvælge Jared Carter til Præsident og Phineas Richards til Skriver. De den 3die September valgte Medlemmer bleve ordinerede og trak Lod om deres Nummere, og deres indbyrdes Orden blev som følger: John Perry Green, Nr. 1; Israel Smith, Nr. 2; Samuel H. Smith, Nr. 3; Mayhew

Hillman, Nr. 4; William Marks, Nr. 5; Noah Packard, Nr. 6; Oliver Granger, Nr. 7; David Dort, Nr. 8; Jared Carter, Nr. 9; Phineas Richards, Nr. 10; Henry G. Sherwood, Nr. 11; og Harlow Redfield, Nr. 12.

Søndagen den 10de September Kl. 2 Eftermiddag i Kirkens Forsamling i Herrens Huus i Kirtland læste Præsident Sidney Rigdon Reglerne og Anordningerne for Herrens Huus, som de vedtoges af de forskjellige Qvorumer den 18de Januar 1836, hvorpaa Kirken voterede at antage samme og regjeres af dem.

Beretningerne om Hoiraadet den 9de dennes bleve læste, hvorefter de af de Tolv, som vare blevne udelukkede den foregaaende Sabbat, fik Leilighed til at tale, og Luke Johnson, Lyman Johnson og John F. Boynton gjorde deres Bekjendelser og bleve optagne i Samfundet ved Menighedens Votum, og skulde gjenerholde deres Apostelskab.

Præsident Smith læste et Brev fra Ældste Marsh til Kirken, hvori han skrev, at han havde faaet Fyldestgjørelse af disse Ældster, førend han afgik fra Missouri. Ældste Young sagde ogsaa det samme.

Høiraaadsmedlem John P. Green gjorde nogle Bekjendelser for Menigheden, idet han fremsatte, hvori han havde været paa gale Veie for kort Tid siden; og Menigheden voterede, at han optages i Fællesskab og beholder sit Embede.

Præsident Rigdon gjorde nogle Bemærkninger over de den foregaaende Sabbat forhandlede Forretninger, idet han revsede Somme for de Gisninger, de havde om at Præsident Smith og han selv spillede under Dække, for at afsætte visse Individer fra deres Embeder osv., eller at de idetmindste brugte deres Indflydelse for at gjøre det. Han fortalte dem, at dette var en Feiltagelse; thi ikke eet Ord var skiftet imellem dem om dette Emne; ei heller havde han en forudfattet Tanke derom.

Præsident Smith rettede da nogle Feiltagelser af visse Individer, og som de havde sat i Omløb, angaaende hvad han havde sagt sidste Sabbat.

Herrens Nadvere administreredes af Ældsterne Luke og Lyman Johnson, og John Boynton.

G. W. Robinson,
Skriver.

Naar en løgnagtig Aand er paafærde, er det vanskeligt for Sandheden at blive forstaaet.

I en Conference af Kirkens Authoriteter og af de Hellige i Herrens Huus i Kirtland den 17de September, sagde Biskop N. K. Whitney, at den Tid var kommen, da det blev nodvendigt for ham at reise omkring, og (han) maatte nødvendigviis have en Agent til at handle i hans Fraværelse, overeensstemmende med de Foranstaltninger, der ere foreskrevne i Aabenbaringerne, osv., og udnævnte William Marks, som blev ved eenstemmigt Votum valgt til Agent for Biskoppen.

George W. Robinson blev eenstemmigt valgt til General-Kirkeregistrator istedetfor Oliver Cowdery, som var flyttet til Missouri.

Efter at have overveiet Tilstanden i Zion og i Kirken i Almindelighed, afgjorde Conferencen, at det var af stor Vigtighed for Sandhedens Sag i det Hele taget og Værkets Fremme, at Biskoppen og hans Raadgivere udsende deres Memorial til alle de Hellige overalt i Landet, saavelsom til alle Venner af Zions Sag, og at deres Opfordring udgaaer i Kirkens Navn og ved dens Myndighed til alle de ude omkring adspredte Hellige.

Samme Aften forsamledes Ældsterne i Conference i Herrens Huus, hvor jeg talte til dem om de Helliges Indsamling

i de sidste Dage, og de forskjellige Qvorumers Pligter med Hensyn dertil.

Det syntes klart for Conferencen, at de Pladse, der vare beskikkede for de Helliges Indsamling, vare paa denne Tid overfyldte, og at det var nødvendigt, at der blev beskikket flere Zions-Staver, for at de Fattige kunde have et Sted at samles til, „hvorfor det blev foreslaaet, assisteret og eenstemmigt antaget, at Præsident Joseph Smith, junior, og Sidney Rigdon blive af denne Conference anmodede om at gaae og beskikke andre Staver eller Indsamlingssteder, og at de faae et Certificat til Bekræftelse paa deres Beskikkelse, undertegnet af Kirkens Skriver."

Eldste William Marks, som forhen var bleven beskikket til Agent for Biskoppen, stod op ifølge Opfordring og sagde, at han vilde rette sig efter Kirkens Anmodning, og med Herrens Hjælp vilde han opfylde de dermed følgende Pligter det bedste han formaaede. Derpaa opfordredes de tilstedeværende Eldster, der vare i en saadan Stilling, at de kunde reise omkring, til at opstaae for at blive talte, og der taltes 109, og de bleve deelte i 8 Compagnier i følgende Orden: Nr. 1 til 13, kaldte det 1ste Compagni, bleve beskikkede til at reise imod Østen; Nr. 14 til 26 skulde reise mod Sydost; Nr. 27 til 39, mod Syden; Nr. 40 til 52 mod Sydvest; Nr. 53 til 65 mod Vesten; Nr. 66 til 78 mod Nordvest; Nr. 79 til 91 mod Norden; Nr. 92 til 104 mod Nordost. Da 5 vare tilovers efter denne Deling, blev Nr. 105 beskikket til at reise med Compagniet, gaaende mod Sydost; Nr. 106 med samme Compagni; Nr. 107 mod Syden; 108 mod Østen; 109 med Nord-Compagniet. Der blev endvidere bestemt, at de, som maatte attraae at reise i en forskjellig Retning fra den, der var beskikket for den Afdeling, hvortil de hørte, kunde have det Privilegium at bytte med Een af en anden Afdeling. Og tilsidst blev det bestemt, at de forskjellige Afdelinger holde deres egne Møder hver for sig, for at gjøre saadanne Foranstaltninger, som de skulde ansee passende med Hensyn til deres Reise.

Overeensstemmende med Afstemningen i Conferencen den 17de, udstedte Biskop Whitney og Raad deres Memorial fra

Kirtland, Ohio, den 18de Septbr. 1837.

Til de Hellige adspredte ude omkring sender Biskoppen i Kirtland og hans Raadgivere deres Hilsen.

Eftersom Kirken i Kirtland har overveiet de Sidste-Dages Helliges Affærer i Almindelighed, og har havt Leilighed til at gjøre sig bekjendt med de Helliges Stilling ude omkring paa Continentet, tillige med de meget lovende Udsigter for Guds Sags Fremme i vort Land, saavelsom den særegne Beskaffenhed af Staden Kirtland, der er en Slags Førstegrøde af de Stæder, som Herren har begyndt at bygge for sig selv i disse sidste Dage, har man anseet det for at være af stor Vigtighed for Sandhedens Sags Fremme i Almindelighed, at Biskoppen og hans Raadgivere udsende dette deres Memorial til alle de Hellige over hele Landet, saavelsom til alle Zions Sags Velyndere i dette vort høist lykkelige Land.

Det er et velbekjendt Factum, at de Hellige i Staden Kirtland have været kaldede til at udholde en stor Gjenvordighedskamp for Sandhedens Sag, og at bære en svær Byrde, for at Guds Riges Grundvold kunde lægges paa et sikkert Grundlag, saa at Daniels prophetiske Syn paa det Sikkreste kunde blive opfyldt, at dette Rige kunde sønderbryde alle andre Riger og staae evindeligen. Fjendens Anstrengelser, for at forhindre dette, have været meget store, og formedelst deres store Anstrengelser have de gjort de Hellige stor

Uleilighed, og foraarsaget dem mange Udgifter. Hertil kan føies, at de have maattet udgive Herrens Ord, hvilket har foranlediget store Udgifter. Disse Ting, tilligemed at opbygge Herrens Huus, have bragt dem meget i Forlegenhed; thi da Subscriptionerne sloge feil, gik de selv frem og fuldbyrdede Husets Opbyggelse, idet de pantsatte Alt, hvad de havde, Eiendom, Credit og Charakteer, og ved dette Middel fuldbyrdede de dette store Værk, som Verden baade forundres over og beundrer. Dette have de gjort i Tro, idet de troede, at eftersom de Helliges Mængde tiltog, vilde deres Gavmildhed være rigelig imod dem, som, agtende Intet uden Verdens Frelse, saaledes have udsat sig for Ødelæggelse, for at Indsamlingsværket ikke skulde slaae feil. Og foruden alt dette har der været et stort Antal Fattige, som man har maattet hjælpe med Kirkens Gaver, hvilket har bidraget til at forøge dens Forlegenheder; og nu ere de Hellige blevne saa talrige, at det er ugjørligt for dem Alle at samles til de Steder, der nu ere beskikkede i det Øiemed.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Bemærkninger fra Millennial Star om **Gjerninger, ikke Ord.**

Denne Text er en Prædiken i sig selv. Der udfordres ikke Beviser for at godtgjøre dette Princips Rigtighed og Fortrinet og Kraften af „Gjerninger“ for „Ord.“ Ei heller udfordres der nogen vidtløftig Forklaring for at kunne forstaae dets Sandhed og for at det skal vinde almindeligt Bifald. Det er ingen ufattelig Sag, som er vanskelig at forstaae, som kun kan begribes af nogle faa af de Høilærdeste, og som kun stadfæstes een eller to Gange i et Aarhundrede. Ei heller er det Noget, som kun svagt kan bemærkes i Omstændighedene i Livet, i Verdensbegivenhederne eller Menneskeslægtens Historie. Det er iøinefaldende overalt — i ethvert Tilfælde, iblandt alle Nationer, i alle Tidsaldere, Bevægelser, Foretagender og Forbedringer — i al Udvikling, Fremadstriden og Erfaring. Der findes neppe Nogen, uden han har erfaret, hvor værdløse Ord ere, med mindre de faae Værd ved Gjerninger. Hvor Mange ere der ikke, som ere blevne bedragne og ruinerede ved Ord, der kun have været troløse Løfter om gode Gjerninger? Hvor Mange ere ikke blevne bragte til at stole paa Regenters, Politikeres, Principalers, Foresattes, Slægtningers, Venners, Debitorers og Creditorers Ord? Og hvor ofte ere ikke Mange blevne skuffede? thi tilsvarende Gjerninger have ikke fulgt Ordene, og deres Ord ere befundne værdløse.

Vi have ikke valgt dette Emne, fordi vi troe, at det er lidt forstaaet, eller fordi den Gruudsætning, som indeholdes deri, er uden tusinde Beviser i næsten Enhvers Virkekreds til at gjøre ham bekjendt med dens Kraft, men fordi det ligesom med alle andre Grundsætninger er nødvendigt altid at opfriske det i Erindringen, og fornemmelig at blive fortrolige med det. Menneskene forglemme ofte de Lectioner, som Erfaring giver, tager sjelden Sagen til sig selv og ere tilbøielige til at fordømme hos Andre

det, som de selv stadigen stode an i. Endskjøndt Enhver indseer, at Gjerninger og ikke tomme Ord burde findes, hvor ofte er dog ikke det Modsatte Tilfældet. Dette er ikke alene Tilfaldet med Hensyn til Menneskenes Omgang og Forretninger med hverandre, men de indføre det i deres Religionsbekjendelser og i deres Pagter med Gud. Det er unyttigt og galt nok, naar det findes mellem Mand og Mand; men naar det gjør sig gjeldende i deres religiøse Pligter, er det høitidelig Gudsbespottelse mod deres Skaber.

Den Tid har været, da en glimrende Tale, et herligt Vidnesbyrd og en smuk Bøn blev sat stor Priis paa og ofte toges istedetfor gode Gjerninger. Vi have ingen Tilbøielighed til at forkleine det virkelige Værd af Saadant, men vi ville fæste de Helliges Opmærksomhed paa den Kjendsgjerning, at den nærværende Tid fornemmelig er en Dag for Gjerninger snarere end for Ord, Tale, Vidnesbyrd og Bøn, ligemeget hvor smukke de ere. Vi hylde disse, hvis de ledsages af gode Gjerninger; men hvis ikke, er vor Tro yderst svag, hvad deres Værd angaaer. Om der nogensinde var en Tid fremfor nogen anden, hvori Gjerninger og Aarvaagenhed var nødvendigere end Ord og Bøn, saa er det nu. Vi have Intet imod at høre glimrende Taler, herlige Vidnesbyrd og smukke Bønner, dersom de ledsages af tilsvarende Gjerninger; thi ellers have de i og for sig selv intet egentligt Værd. Hvis de kun indeholde Vind, ere de aldeles unyttige. Det er Gjerningerne, som giver dem Vægt og Værd. De Hellige maae gjerne gjøre saa store Løfter, som de ville, dersom de kun opfylde dem. Bønner, Vidnesbyrd og gode Ord kan man i Almindelighed langt bedre anvende, end Aarvaagenhed og Handling. Men som Carlyle saa originalt udtrykker sig: „Arbeide er Gudsfrygtighed," og naar Arbeidet helliges til Opbyggelsen af Guds Rige, er det den bedste Maade, hvorpaa Mennesket kan tilbede sin Skaber.

Mange, som have rost sig af, hvor faste de vare i Evangeliet og hvor urokkelige de stode, tabte deres Tro og gik ud af Veien, da Prøven kom, Skyer trak op over dem eller Vanskeligheder opstode. Vi have ofte iagttaget, hvor let Saadanne have ladet sig kaste ud af den rette Sti, hvor løseligt de holdt den kostbare Perle, og hvor snart de vendte tilbage, ligesom Soen, der var toet, til sin skidne Søle. Nogle af dem, der bære disse „herlige Vidnesbyrd," holde disse „smukke Bønner," og fortælle om de mange „vidunderlige Tilkjendegivelser," de have havt, om deres Hengivenhed for Evangeliets Sag, og hvor Meget de vilde opoffre for Sandheden, ville paa samme Tid ikke give en eneste Skilling til Rigets Opbyggelse eller neppe gjøre nogen Anstrengelse for at rulle Værket frem. Vor Agtelse til deres Ord staaer i Forhold hertil, — Erfaring har lært os det. Andre erklære, at de ville døe for Evangeliets Skyld, gjøre overdrevne Løfter og forsikkre, at der er Intet, de kunne blive opfordrede til at gjøre, som de ikke ere villige til at udføre. Og dog, første Gang de opfordres til at „gjøre" Noget, ville de maaskee vægre sig derved. Der findes neppe nogen Apostat, med hvem dette ikke har været Tilfælde. Alle de Hellige have uden Tvivl mere eller mindre erfaret det samme som vi i denne Henseende. Vor Tro er i Almindelighed bedre om Mænd af faa Ord end om dem, der gjøre store Løfter; thi vi have hos de Første fundet gode Gjerninger, hvilke have overgaaet de Sidstes; og „Gjerninger fremfor Ord" er vort Valgsprog. Men dersom Nogen lover Meget, forvente vi, han skal handle overeensstemmende dermed; det samme forventer Gud. Og dersom han

ikke lover, vente vi han vil gjøre det; det samme venter Gud; thi det er en Pligt, som de Hellige først og fremmest maae opfylde imod ham.

Det vilde være godt, om alle de Hellige vilde erindre, at de have baaret Vidnesbyrd, lovet og bekjendt, og derpaa bestræbe sig for at virke i Overeensstemmelse dermed. Hvis de gjorde dette til en Regel for dem, vilde der i Almindelighed ikke blive megen Aarsag til Klage. Vi ville imidlertid langt hellere see Mænd „leve" for Guds Rige, end at høre dem sige, at de vilde „døe" for det; thi de, som komme med saadanne Udeladelser, opfylde sjelden deres Løfter; medens de, som ville „leve" for Sandhedens Sag, ikke saa ofte krympe sig, om de skulde opfordres til at „døe" for den.

Apostelen Jacob sagde viseligen: „Viis mig din Tro af dine Gjerninger, saa vil jeg vise Dig min Tro af mine Gjerninger." Lad alle Hellige tage dette til deres Motto, og altid erindre og vise, at dette er snarere en Dag for Gjerninger, end for Ord.

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra forr. Aarg. Pag. 345.)

9de Capitel.

Vil Mennesket altid tillades at anmasse sig Magt og Myndighed over Menneskeslægten og Guds Skabninger? Vil Verden evindeligen forblive under Forbandelse og Guds Planer forstyrres?

Ovenstaaende ere Spørgsmaal af stor Vigtighed og tiltrænge nødvendigviis at blive undersøgte, da de angaae saavel Jorden som dens Indvaanere. Deres sande Løsning indvirker paa Menneskets Velfærd baade i Tid og Evighed. Verden kan ikke vedblive at være som den er, af følgende Grunde:

1) Det vilde være urimeligt.

2) Det vilde være uretfærdigt.

3) Det vilde være ubibelsk.

4) Det vilde tilintetgjøre Guds Hensigter med Hensyn til de Retfærdiges Aander, de Døde, Verdens Fremadskriden og dens endelige Ophøielse, saavel som Menneskets Ophøielse.

For det Første: Det vilde være urimeligt, at Mennesket skulde vedblive med sin tilranede Myndighed. Hvis Gud interesserer sig for sine Skabningers Vel, vil han visseligen ikke uden gyldige Grunde tillade, at hans Hænders Gjerninger blive ødelagte og at hans Skabninger synke i Elendighed; og vi have uimodsigeligen beviist, at Verden er fuld af Vederstyggeligheder og Onder, og at disse Onder ene og alene kunne afhjælpes ved Herrens Mellemkomst, samt at Menneskenes selvtagne Myndighed og Djævelen kun kan tæmmes af en høiere Magt. Gud har denne Magt og Menneskenes Liv i sin Haand; og Verden maa uagtet dens Opsætsighed og Ugudelighed opholdes af ham Dag for Dag. Lad ham blot unddrage Jorden sin regjerende og styrende Kraft, saa vilde den fare vildt afsted igjennem Rummet, berøvet Solens livgivende Indflydelse, eller støde imod et andet Himmellegeme, og

bevirke hele Skabningens Ødelæggelse. Lad kun en ringe Afvigelse i dens daglige Bevægelser finde Sted, saa vilde Havet skride over dets Bredder og overskylle Jorden, og Millioner Mennesker vilde omkomme. Lad kun en ubetydelig Forandring finde Sted i Luften, og lad Herren borttage den gavnlige Indflydelse, som holder Jorden i dens nuværende gode Sundhedstilstand, saa vilde den mørke Atmosphære afstedkomme smitsomme Sygdomme; den forpestede Luft vilde udbrede Ødelæggelse og Død; Plager og Pestilentse vilde opfylde Jorden, og Millioner af væmmelige, afskyelige Væsener vilde være levende og døende Beviser paa Menneskets Udueligħed og Svaghed. Selv et lille Insect, sendt for at ødelægge Afgrøden, ledsaget af Kartoffelsygen, (hvilket man allerede har oplevet) vilde foraarsage uberegnelige Onder; lad disse Ting kun blive almindeligere og mere udstrakte, saa maatte Menneskeslægtens Død paafølge. Endog en saadan Ubetydelighed, som for meget eller for lidt Regn, vilde afstedkomme uendelig megen Elendighed.

Naar vi erindre, hvad Mennesket i Virkeligheden er — et usselt Kryb, der er afhængig af Gud for sit daglige Brød, — og tænke paa, hvor mange ubetydelige Tilfældigheder, der kunne faae den skjøre Livstraad til at briste, og at den mindste Forandring i Guds Anordninger kunde paa mangfoldige Maader styrte Menneskeslægten i Fordærvelse, og vi da see dets Hovmod, Stolthed, Indbildsthed og Opsætsighed, saa forundrer det os, hvorledes Gud har kunnet vise det Barmhjertighed saa længe, og vi kunne ikkun gjøre Rede for det paa den Maade, at Gud er for stor, viis, mægtig og høimodig til at blive ophidset til Vrede af den feilende, barnagtige, ubetydelige Skabning Menneskets afmægtige Raseri, forfængelige Stolthed, usle Lavhed, hovne Indbildsthed og yderlige Hjælpeløshed. Han lader det tumle sig i Synd, vælte sig i Elendighed, og tillader, at det bliver et Bytte for Satan en Tid, for at det kan føle Størrelsen af sit Fald, Dybden af sin Nedværdigelse og den store Ulykke, som dets egen Vandel, tilskyndet dertil af Mørkets Magter, har bragt det i; at det sidenefter kunde lære at skatte Guds Barmhjertighed, see og forstaae sin Vildfarelse og blive istand til evindeligen at kunne vurdere Guds Naade og hans Regjeringsmaade, efterat det først har udsonet sine Handlinger og Overtrædelser. Thi, ligesom et egensindigt og ulydigt Barn, vil det være glad ved at vende tilbage til sin Faders Huus og nyde hans Gunst; og naar dets Aands Syn bliver opladt for det, hvilket vil skee, om ikke i denne Verden, saa i den tilkommende, vil det faae fuldkommen Afsky for sig selv og sine Handlinger, og vil være glad ved at finde et Tilflugtssted hos sin Fader, paa hvilkesomhelst Betingelser.

Denne Tingenes Tilstand tillades at finde Sted kun for en Tid, for at udvikle Satans Hensigter og Indflydelse og deres Virkninger; for at vise Menneskets Svaghed og dets Udygtighed til at beherske og styre sig selv uden Guds Hjælp; for at lægge Guds Barmhjertighed for Dagen ved hans Overbærelse med Mennesket, under dets Opsætsighed imod ham; for at vise Mennesket dets Utaknemmelighed og hvor dybt det er sunket, for at det desto bedre skulde kunne paaskjønne Guds Barmhjertighed og Langmodighed, og den Reenhed og Hellighed, som hersker i den evige Verden. Mennesket har smagt Syndens og Opsætsighedens bittre Følger og drukket af Sorgens Bæger, for at det skulde kunne sætte desto høiere Priis paa den Glæde og Lyksalighed, som flyder af Lydighed mod Gud og hans Love. Men at troe endog for et Øieblik, at Mennesket her altid vil

tillades at kuldkaste Guds Planer, og at Verden for evigt skal staae under Djævelens Herredømme, er den høieste Grad af Daarskab, og viser kun end mere Menneskets Hovmod, Ringeagt og Tomhed. Thi uagtet Mennesket er en svag Skabning i Sammenligning med Gud, er dog Spiren til Storhed og Udødelighed nedlagt i dets Indre. Gud er dets Fader, og endskjøndt det nu vandrer i Mørke, sunken, nedværdiget og falden, er det dog ifølge Guds Hensigter bestemt til at blive stort, æret og ophøiet — til at indtage en herlig Plads i den evige Verden og at opfylde Hensigten med dets Skabelse. Vil denne Plan blive tilintetgjort af Mørkets Magter, eller ryggesløse og ugudelige Menneskers Indflydelse? Visseligen ikke. At antage noget Saadant vilde være den største Urimelighed, som kun kan finde sin Lige i den Svaghed og Uvidenhed, hvorfra den stammer. Hvad! Skulde Gud, Skaberen af Universet og alt det skabte Gode, taale, at hans Planer bleve kuldkastede af Djævelen? Skulde denne skjønne Verden og alle dens Indvaanere blive et Rov for Satan og hans Indflydelse, og hine himmelske, rene Grundsætninger, som fandtes i den evige Verden, for evigt blive banlyste? Skal Jorden fremdeles være besmittet for dens Indbyggeres Skyld, naar Gud er vor Fader? Skal Synd, Last og Fordærvelse altid udsprede deres forpestede Indflydelse, og denne Jord, som burde have været et Paradiis, blive en øde, forfalden Ruin? Skal Tyranni, Undertrykkelse og Uretfærdighed evindeligen herske? Skal de Ugudelige altid undertræde de Retfærdige? Nei, sige alle Fornuftens Grundsætninger, thi Gud den Almægtige er deres Ophav. Nei, gjenlyder alle Propheternes Røst, der skal blive en Gjenoprettelse af alle Ting. Nei, siger den hellige Skrifts Sandhed, „Jorden skal blive som Edens Have," de Ugudelige skulle udryddes af den; den Tid skal komme, da de Hellige skulle eie Riget, og Jorden skal blive som Herrens Have. Nei, lyder det fra alle de døde Helliges Læber, som hensov i Haabet om bedre Ting, osv. Nei, udbryde vore nyere Aabenbaringer:

„Herren har bragt Zion tilbage,
„Herren har forløst sit Folk Israel
„Efter Naadens Udvælgelse,
„Som blev tilveiebragt ved deres Fædres Tro og Pagt.
„Herren har forløst sit Folk,
„Og Satan er bunden, og der skal ikke længer gives Tid.
„Herren har samlet alle Ting til Eet;
„Herren har bragt Zion ned fra det Høie;
„Herren har bragt Zion op nedenfra.
„Jorden har været i Barnsnød og frembragt sin Styrke,
„Og Sandhed er grundfæstet i dens Indvolde.
„Og Himmelen har smilet paa den,
„Og den er iført sin Guds Herlighed;
„Thi han staaer midt iblandt sit Folk.
„Ære og Herlighed, Magt og Styrke
„Være vor Gud; thi han er fuld af Barmhjertighed,
„Retfærdighed, Naade og Sandhed og Fred
„Til evig Tid. Amen."

Det er derfor stridende imod enhver Fornuftens og Viisdommens Grundsætning at antage noget Saadant.

(Fortsættes.)

Engelens Mission.

(Fra „the Millennial Star“.)

Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter, og Stammer og Tungemaal og Folk, som sagde med høi Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Vandenes Kilder.

Joh. Aab. 14, 6. 7.

I det 4de Capitel af Johannis Aabenbaring underretter han os om, at han hørte en Røst, der sagde til ham: „Stiig hid op, og jeg vil vise Dig, hvad herefter skal skee.“ I Aanden adlød han Kaldelsen, og i sin Bog beskriver han de Syner, som han dengang saae. Det Syn, som vi have anført i Begyndelsen af denne Afhandling, var eet af dem, og derfor er den Kjendsgjerning øiensynlig, saavel som de andre, han beskriver, at det havde Hensyn til Begivenheder, der skulde finde Sted i Fremtiden. Det var derfor et prophetisk Syn, som Johannes saae, hvilket skulde gaae i Opfyldelse „herefter,“ i Guds „Domstime.“ Han saae i det Syn „en Engel flyve midt igjennem Himmelen.“

Og hvad var denne forudsagte Engels Mission? At forkynde Evangeliet. „Hvad! en Engel forkynde Evangeliet?“ kunne Nogle maaskee udbryde. Ja, efter hvad Johannes siger os. Han taler tydeligt om, at en Engel „havde et evigt Evangelium at forkynde.“ For hvem? Svaret er ligefrem i hans egne Ord: „For dem, som boe paa Jorden.“

For at kunne forklare denne Gjenstand paa en saa fuldstændig og tydelig Maade, som dens Vigtighed fordrer, ville vi først spørge: „Hvad er Evangeliet,“ som Engelen havde faaet det Hverv at forkynde for dem, der boe paa Jorden i Guds Doms Time? Man vilde maaskee svare: Evangeliet er „Guds Kraft til Saliggjørelse.“ For at forebygge Misforstaaelse ville vi bemærke med Hensyn til denne antagne Definition, at saadan er visseligen Evangeliets virkende Beskaffenhed, men ikke dets Betydning. Evangeliet er baade som Middel og Virkning „en Guds Kraft til Saliggjørelse.“ Rom. 1, 16. Dette er, hvad Apostelen mener med denne Forklaring. Han giver ikke Definitionen af Navnet, men Beskaffenheden og Virkningen af Evangeliet. Den samme Apostel beretter, at „Korsets Ord“ er en „Daarlighed“ for dem, der fortabes; men for dem, der blive salige, siger han, det er en „Guds Kraft.“ 1 Corr. 1, 18. Han mener naturligviis ikke, at „Korsets Ord“ betyder „Daarlighed“ eller „Guds Kraft,“ men simpelthen, at Evangeliets Forkastere ansee det for „Daarlighed,“ medens det for dem, der annamme det og blive frelste formedelst Lydighed mod dets Forordninger, i dets Virkninger er Tilkjendegivelsen af „Guds Kraft.“ Den samme Apostel taler i det 24de Vers ogsaa om, at „Christus“ er Guds Kraft og Guds Viisdom. Han ønsker ikke, at vi heraf skulle uddrage den Slutning, at „Christus“ betyder „Guds Kraft og Guds Viisdom,“ men at Guds Kraft tilkjendegives ved Christus, at han udfolder og beviser Guds Viisdom. Disse Skriftsteder tjene altsaa til at betegne, hvad hans Mening er med det Skriftsted, vi allerede have henviist til — „Jeg skammer

mig ikke ved Christi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som troer." Med andre Ord, Christi Evangelium er „Midlet," hvorved Gud er istand til, som Følge af hans Retfærdighed mod sig selv og hans Barmhjertighed mod Mennesket, at frelse Alle, som ville annamme hans guddommelige Aabenbaringer. Saaledes er Evangeliet i Virkeligheden Guds beredvillige „Kraft" til at frelse tydeligen beviist og udøvet for „hver den, som troer." Evangeliet er derfor Tilkjendegivelsen af eller Hjælpemidlet hvorved Guds „Kraft" udfoldes for den sande Troende.

Ordet „Evangelium" betyder ligefrem „gode Nyheder," glade Tidender, eller glædelige Efterretninger — et Velkomst-Budskab, der indgyder Haab; det er i det Nye Testamente anvendt til at betegne „Guds Saliggjørelsesplan" — den nye Pagts Plan for Menneskets Gjenløsning ved Christi Forsoning, der er gjeldende for alle Mennesker paa Betingelse af Tro, Omvendelse og Lydighed.

Men, siger Een, hvorfor er det nødvendigt, at en Engel skal sendes fra Himmelen for at prædike dette Evangelium eller Guds Saliggjørelsesplan, naar Evangeliet allerede er paa Jorden og har været her lige siden Christi Dage? Til dette Spørgsmaal svare vi, at den historiske Form af Evangeliets Plan kan vel have været til som Manuscript eller trykte Bøger af den hellige Skrift; men den blotte mundtlige eller ydre Form af Evangeliet er een Ting, og dets levende og „evige" Aand er en anden. Den første har maaskee været opbevaret i Bibliotheker, indhyllet i lærd Hemmelighed, eller endog reent forgudet af dens saakaldte Dyrkere; den er maaskee saa at sige bleven daguerreotyperet og Copier af dens ydre Form udspredte til Himmelens fire Veir og til Jordens yderste Ender; eller den kan have gaaet igjennem de lærde Fortolkeres Hænder i alle Samfund, idet Enhver har foretaget Forbedringer efter eget Tykke, snart paa eet Sted, snart paa et andet, hvorefter Enhver har stereotyperet sin egen Oversættelse af Evangeliet og udgivet den for Verden under Navn af „Christi rene Evangelium." Men vi ville spørge, om dette er at forkynde „Evangeliet" — den oprindelige Saliggjørelsesplan? Ak, nei! Enhver Sect har sit eget Evangelium, eller sin egen Efterlignelse af Evangeliet; men ak, hvor forvendt! hvor fordreiet er ikke dets Træk! hvor uligt den guddommelige Original! Og selv om den bogstavelige Form af Evangeliet var bleven vedligeholdt og prædiket, hvor finde vi vel dets Aand tilkjendegive sig? Paa hvilket Sted af Jorden kan man finde Evangeliets levende Aand og Kraft? Lad de forskjellige Classer af Sectererne, som sige, at de elske og ære Evangeliet, svare for sig selv. Lad dem paapege den Classe af de saakaldte Christne, som nyder Evangeliets oprindelige Gaver og Velsignelser, og som drives og inspireres af Evangeliets Aand, ligesom Herrens Hellige fordum, saa ville vi vise, hvor det „evige Evangelium" virkeligen kjendes og adlydes. Men dette kunne de ikke; thi det oprindelige Evangelium i dets Reenhed og Kraft kjendes ikke i den christne Verden. Dets ydre Form, eller rettere de secteriske Efterlignelser af dets Form, fremstilles for Folket af Nutidens selv-bemyndigede Præsteskab baade ved Skrift og Tale; men dets Aand findes ikke nogensteds; og selv om den oprindelige Form virkeligen var vedligeholdt i sin Heelhed i de christne Samfund, kunde den ikkun blive betragtet som et Legeme, der er berøvet Livet. Fra det Legeme har Aanden længe været borte, og paa dets kolde Pande kunde skrives det sørgelige „Ichabod!" (d. e. ingen Herlighed) — thi dets Herlighed er forsvunden.

Lader os nu forvisse os om den Engel, Johannes sigter til, har været og opfyldt Hensigten med sin Mission, eller ikke. Een Ting er ganske sikkert, at dersom han ikke allerede har været, skal han komme; thi ellers vilde Johannis prophetiske Syn ikke gaae i Opfyldelse.

Dersom vi sporge de Romersk-Catholske, om der i deres Kirkehistorie findes nogen Beretning om, at en Engel er kommen til Jorden med det Hverv at forkynde Evangeliet, vilde de med et haanligt Smiil svare, at der ingen Nødvendighed har været for, at en Engel skulde komme og prædike Evangeliet for Jordens Beboere; thi Evangeliet er bleven forkyndt i den ganske Verden lige siden Apostlernes Dage af catholske Geistlige, og — da det nu forkyndes af dem, og de ville vedblive dermed til Verdens Ende — vil det være overflødigt, at en Engel skulde komme i et saadant Ærinde.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
L. Nilsson, Stockholm	25	„	„
S. Gudmundsen, Norge	18	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	28	„	„
N. Nielsen, Bornholm	8	„	„
P. Nielsen, Fredericia	10	„	„
P. Pedersen, Lolland	23	3	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	23	1	4
L. C. Geertsen, Aarhuus	4	„	15
N. Damm, Skaane	153	„	„
Mathias Nilsson, Gøtheborg . . .	5	„	„
Summa	297	5	3

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.